

*Будеш, враже клятий,
Батьками орати,
Матерями волочити...
(Із стрілецької пісні)*

Ч А С Т И Н А І

Сава Чорнокрил не любив України. Тієї, кожноденної, із смердючими вокзалами і панельними будинками – химерними переростками хрущовського комунізму, із обідраним людом як конкретним доказом марноти будь-яких романтичних візій. Бо ця земля, як бермудський трикутник, ковтає енергію та віру, серця і радість, провокуючи лише застаріле галюциногенне видиво співучої беззахисної дівчини. Дівчини, яку кожен зайда, чи то із коротконогим монгольським обрисом, чи то у пропотілих лаптях 45-го розміру, міг брати, скільки заманеться, скільки закладено енергії у його мілітарному пенісі. А дівчина лише наспівувала йому тужливих пісень своєї землі, обсмикуючись, як курка, після розбещених поз, у які ставив її жвавий і жорстокий син могутньої імперії... А дівчина стелилася у європейських борделях під заслиненого дегенерата, і, слухаючи її тужливі пісні, бачачи її щирі сльози, заслинений дегенерат черпав від неї силу, її рахманне лоно наповнювало міццю його пересичений фалос, її муки і приниження пожвавлювали заслиненого дегенерата, підліковуючи його від емоційного паралічу. І цей розніжений мастодонт хотів її ще і ще, ох, як приємно володіти слабосилим і страждаючим тілом дівчини, викоханим на галицьких чи полтавських хлібах, як зворушливо купатися у її сльозах, цих найдорожчих екстрактах для омовіння, як розігріває підіпсугу хиріючу кров не поношена блять із уже безпотрібним досвідом самцезнавства, а молода наївна якась там східна слов'янка, котру

можна за безцінь мати і раз, і п'ять, і сто, лише би бажання, дорогий пане, виключно ваше бажання, а вона, сука, повинна зробити все, щоб сподобатися вам, перепрошую, запотілому шістдесятирічному товстунові...

Саву Чорнокрила мордували ці візії, ці незмивні плями сорому українського чоловіка; ох, пане-добродію, ви пропускаєте усі наші болі крізь власне серце, патетично підвивали дорідні жіночки із розмаїтих, але нечисельних патріотичних союзів. Сава, кремезний тридцятитрьохрічний красень із вузенькою чорною бородою, але повноцінною, без «еспаньйолок»-епігонів під вождя світового пролетаріату, лише зціплював зуби. Вони проповідують галушково-вишиване непротивленство воріженькам, а прийшов би сюди справжній ворог, із філософією меча, а не бандури, вмить набрали би страху повні майтки. При останньому слові Сава презирливо усміхнувся. Він не любив галичан за їхню маніпуляцію та зманювання ідеалами, за їхнє політичне перелюбство, дріб'язкову корисливість і міщанську хитрість, за потрійне дно, за любов до побутового комфорту і відразливу корумпованість. Він, Сава Чорнокрил, праправнук черкаського степовика, нащадок Міхновського і Донцова (галичани не породили національних ідеологів) знав – а чи пан, чи пропав.

Сава Чорнокрил не любив Заходу. О, зараз почнеться: ксенофобія, загумінковий жах, слівець, бляха, понавидували красивих, екзистенційні очкарики і перезрілі феміністки, а самі трусяться у гонитві за кожним долларом із руки чемного мефістофелика; аякже, фашизм, етнічні чистки, основи санації. Не можна бути трішки вагітним чи трішки мертвим, як ці недороблені продажні інтелігентки, майже кричав учора Сава за чаркою коньяку своєму знайомому, що знається на Гайдегеррах і Гадамерах; а у Пирятині ти був, у Яготині був, у Почаєві був, у Берестечку був, питаю руба, був чи не був? Ясно, що

ні, то до сраки усі твої філософії, друже; яка толерація, яка оксамитова революція, ви всі подуріли, чи що; ти ще більший ворог, ніж ворог-інородець, ти байдужий хохол, лише з тією відміною, що хочеш їсти замість чорного хліба із салом бутерброд із червоним кав'яром! А що Захід, що Захід? Це суспільство, котре не на двох, а на чотирьох гребе до занепаду; содом і гоморра, інформаційний сатанізм. Сава Чорнокрил трусився від люті, його вузька чорна борода кумедно посмикувалася у такт артикуляційній оргії обличчя. Йди геть, не хочу тебе більше бачити, кричав знайомому; ох, не туди б'єш, Іване; ні, це ти Іван, родства непомнящий, втрачений і небезпечний для України, а замість душі маєш вівтар, біля якого щоденно шлеш молитви доларовому богові!

І знайомий ішов, віднині упереджений до Сави і його ідеалів, і перемішувалося праведне із грішним, кров із олією, квітка із будяком, і далі висів над Україною густий, як мармелад, туман непорозуміння, злоби і відчуження, і кусали один одного українці за литки, руки, серце; ану, хто болючіше, вправніше, ненависніше... Що ж таке, ми всі хочемо для неї добра, рустикали і західники, слов'янофіли і європоцентристи, львів'яни і донеччани, сини і дочки, бомжі і олігархи, чиновники і священники. І ледь чутно долинав з-над верети густого туману чийсь злісний демонський сміх, мефістофельський регіт, припадок сміховибуху, наче відбувався змонтований перегляд усіх найкращих епізодів із фільмів Чапліна Чарлі...

Сава Чорнокрил не любив ні Галичини, ні галичан. Але причиною цієї упертої нелюбові були не лише завеликі галицькі вуха чи задрібні носи...

Сава був одруженим. Його дружина-галичанка і малолітня дочка теж мали імена, малоприсутні у масовій свідомості, – Іванка і Софійка. Хоча і тут Сава мав претензії до західноукраїнської гілки етносу, адже після того, як

охрестили, звісно, у автокефальній православній церкві його дочку, на Галичині Софійки почали появлятися, як гриби після зливи.

Жити у Києві Іванні було ох як нелегко і справа навіть не у крихітній однокімнатній квартирі троєщинського житлового масиву...

Батько Іванни, Микола Васильович Лоб'юк, у роки царювання броватого та орденоносного радянського імператора був в'язнем сумління. Галичанин із Тернопілля, який після приваб совецької тюрми і одиночок-карцерів, броду і нейролептиків повернувся додому не мужнім лицарем, котрого загартувала етична і фізична отрута, не принцом-суперменом, аура якого випромінювала світло антирадянщини. Ви бачили коли-небудь післяаварійного пса із перебитим хребтом, котрий не йде, а сунеться, не хлебче їжу, а терпить тортури від болісності навіть будь-якої спроби трохи різкішого руху?

Таким розчавленим псом був і Микола Васильович Лоб'юк. Жах і параноїдальний невроз колишнього в'язня сумління звив у мозку настільки глибоке гніздо, що багато років опісля в'язниці, за умови найменшого нічного шурхоту, Микола Васильович зривався з ліжка, наче тортурований фантомами білої гарячки, уявляючи безжальних мускулястих чекістів у червонозоряних погонах, які зараз прийдуть у помешкання. Ось вони вже йдуть, вже близько, щоб забрати його до карцеру, щурі і вода до кісточок, шматок хліба на день, а перед тим прив'яжуть його до столу військовими ременями, кляп у рот, і почнуть повільно, як у відеозаписі, гвалтувати на його очах дружину і дочку. Тільки закрив очі, голку під нігті, копанець у яйця, щоб надалі не був таким розумним, дивися, антирадянське падло, націоналістичне охвістя, українсько-буржуазний покидьку, бачиш, як ми по-господарськи зриваємо із твоєї законної одяг, як добротно готуємося взути

твою націоналістичну дочку-целку! Ми все можемо, громадянине Лоб'юк, звертання "товариш" ти не заслужив, лакею світового імперіалізму. Але можемо і припинити цей сеанс сексуально-анатомічного театру, баб у нас, як гною, правда, націоналістичних підстилок приємніше трахати, *руса коса до пояса*, розумієш. Можемо, повторюю, і припинити, але зараз же, негайно, голос чекістського збоченця ставав металічним та нелюдським, видавай усіх своїх приятелів, *старий чекіст ся запитав: "Скажи, скажи, націоналісте, з ким ти роками працював?"* □**, інакше гаплик твоїм бабам, гаплик і тобі, зараз опустимо, а потім шурам на корм, сука, ти говориш чи ні? І Микола Васильович починає говорити, відрікатися, як Галілей, Хвильовий та Єфремов, страх запліднює його мозок. Розкажу їм усе, що знаю і не знаю, допоможу доблесним радянським органам, треба жити, самостійної України вже ніколи не буде, хто подолає таку машину? А Микола Васильович сповідається, чекістські очі регочуть, погляд слідчого зневажає, старий вишколений полковник плює в обличчя, ми чули, сука, про бандерівців-героїв, що підривали себе гранатами, ми чули про лицарів лісу, а ти зламаний хер, нічтожество, те, що ти розказав, ми вже знаємо; просто захотілося провести тобі ще одну профілактичну шокотерапію, твої приятелі гинули, мудаку, а ти наклав у штани, хоча до тебе ніхто ще і пальцем не доторкнувся.

Микола Васильович зривався з ліжка, холодний піт, вода із цукром, еленіум та інші атрибути м'яких обіймів припадку гострого неврозу. Боже, колись був лікарем, тепер заледве знайшов роботу у задріпаній бібліотеці, перебираю карточки, бесіди про русифікацію і права людини – помилки молодості, об цю машину не один зламав власну голову, у мене сім'я, моя дорога Іваночка

...Але ж вони там гинули, оголошували суху голодівку, деякі мої приятелі не боялись нічого, вишкір у очі

смерті, українські самураї, підпільні герої, люди, зіткані із чистого екстракту ідеї...

Микола Васильович Лоб'юк не змінив власних переконань. Але страх загнав їх у підсвідомість. Громадянин Лоб'юк іноді любив займатися із незнайомцями, і, бажано, якнайпересічнішими, щоб не розкусили, рольовими іграми, видаючи себе за армійського офіцера, кадебістського полковника, слідчого із особливо важливих доручень.

Найліпше це було робити у транспорті. Громадянин Лоб'юк хапався за будь-яку ситуацію, викручуючи її на користь спланованій бесіді, і, починаючи спочатку жартівливо, майже грайливо, – вам, типу, хіба радянська влада не подобається, розпалював і роз'ятрював себе, його монологи набирали політичного пафосу, пристрасті громадянського обвинувача. Ідеалізм навиворіт, сатанізм відносно власних переконань, захисна реакція психіки. І найпечальнішим було те, що ніхто, майже ніхто, окрім одного чоловіка, очі якого палали такою ненавистю, що могли перетворити трагічного роленосця у клубок пари, не заперечував. І Лоб'юк ще більше ненавидів своїх заляканих випадкових співрозмовників, вигороджуючи себе.

Він України, соборної і великої, хотів для них, але хіба це покірне, мовчазне бидло варте України? Нехай гниють у резервації, за колючим дротом ці раби і свинопаси, ці вічні покоївки Росії. Микола Васильович знову розпалювався, лише мовчки; вихор думок закручував у протилежну сторону, він уявляв себе самотнім вірним сином деградуючого народу. Хотілося плакати, стогнати, скаржитися. Микола Васильович Лоб'юк думав про те, що віддав цій хижій містичній жінці – Україні, котра ніяк не може розродитися державою, найкращі молоді роки, адже відбегав у тюрмі як політв'язень від двадцяти п'яти до віку Христа, добре, що хоч не сидів разом із кримінальниками.

Ні-ні, він ніколи не марив дорогою із троянд, котру вистеляють йому палкі шанувальниці, це не для українців – любити живих героїв і мучеників. Але не покидало почуття випотрошеності, усвідомлення змарнованості власної долі, дріб'язковості власного життя. Микола Васильович іноді хотів згинутися, лежати в одній труні із помираючою Україною, стати об'єктом некрофільського ритуалу. Якби можна було власною смертю врятувати Україну, найвитонченіші сучасні можливості евтаназії або акт канівського самоспалення...

Мріялося легко, мрії компенсували несподівані припадки параноїдального неврозу, додавали значимості і наповнюваності власній долі. Нудна бібліотечна робота, постійна матеріальна скрута, сіризна повітового побуту. А у мріях Микола Васильович стає вогненним факелом, він пролітає над заснулою країною, люди, будьте пильні, більшовицьку гідру можна подолати, беріть з мене приклад. До його могили хлопці у довгих чорних плащах приносять мальви, на його могилі клянуться ніколи не зрадити, не продати, не скурвитися, його дочка стає українською Жанною д'Арк, новою Степанівною чи Галечко, його могила – місцем культових відправ і виправ, слава Миколі Лоб'юку, слава, слава!..

Дійсність була набагато одноманітнішою та безкольоровішою. Пора відквітання, прохолодне ставлення до жіночої вроди, чоловічий клімакс і страх, страх, страх. Микола Васильович так часто уявляв, як забирають його у КПЗ, інкримінують крадіжку, хабарництво, звалтування, клац наручниками, що іноді навіть хотів, аби вже нарешті забрали, катували, нищили. Тоді він впивався своїм мазохізмом.

Сім'я теж постійно відчувала тягар відповідальності за інакомислення. Іноді Миколу Васильовича викликали у сірий будинок на профілактичні бесіди, чи зустрічаєть-

ся, мовляв, зі своїми знайомими із тюремних камер, та ви що, товарищі, я все переосмислив, служу партії і народу, пропонували стукати, дивним чином вдалося відмовитися (Микола Васильович вирішив, що повіситься, якщо підпише папір про співпрацю), Бог помилував. Іванка чула із малих років, що мусить бути дуже обережною, постійно носити жовтенятську зірку, піонерський галстук, комсомольський значок, аби змогти без ексцесів вступити до вузу, тавро інакшості, безперервний самоконтроль. Вона знала, що хлопець, який залицяється, може бути кадебістським агентом, він закрутить дівчині голову, а вона, дурпа, видасть йому, що батько іноді веде за кухонним столом антирадянську агітацію, нічого, що пошепки. Вона знала, що будь-яка шкільна вчителька, стовідсотково заклопотана дітьми і чоловіком, раптом розкриє свою істинну суть підпільної чекістки, і Іванку звинуватять у тому, що, скажімо, 20 березня позаминулого року вона сумнівалася за шклянкою чаю у шкільній їдальні щодо тотальної перемоги комунізму, а 25 вересня минулого року сказала своїй подружці дорогою додому, що їй не дуже подобається поезія Тичини “Чуття єдиної родини”. Вона знала, що мають вуха стіни шкільного класу і домашньої кімнатки, що “жучки” можуть бути наставлені навіть у туалеті, що батько не встановлював телефону, щоб не давати додаткові козирі чекістам.

Перелякана Іванчина мама взагалі жила на пігулках і травах, і дочка ніколи не вірила, розглядаючи старі сімейні світлини, що ця усміхнена життєрадісна дівчина є її мамою – постарілою, невротичною, із зціпленими товстими губами. Останнє було особливо кумедним, адже зціплені уста, як правило, є тонкими. Мати дбала про їжу і гроші. У Миколи Васильовича не вистачало сил на такі дрібниці, бо він постійно мислив за трагічну долю мазенду, поводився тихо, як відмінник-першоклашка, але

кожен день, зранку і ввечері, ввечері і зранку не забував натякнути про обачність, стриманість, обережність, адже у будь-якому приміщенні, на будь-якому куті можуть чатувати чекістські агенти, що готові схопити, розтерзати, заарештувати і його, і маму, і Іванку.

Микола Васильович ночами плакав, безсилля і страх, страх і безсилля розкошували у лоб'юківській квартирі. Іванці часто здавалося, що цьому ніколи не буде кінця, так живуть усі, вона уявляла, як розбрєдається зігнана людська отара після параду на честь чергового ювілею революції домівками – і там, у ванні або лазничці, всі деруть на клапті, топчуть ногами спеціально закуплені для цієї мети портрети членів цеківського політбюро, щоб завтра знову благоговійно розглядати їх на вулицях і у приміщеннях.

Але щось почало мінятися, знову заговорили про русифікацію і етноцид, статті цих хоробрних безумців почали друкуватися у пресі. Микола Васильович був свято переконаним, що таким способом розпочався останній етап чекістської боротьби із залишками інакомислячих. Всі хочуть виявити і посадити у велетенські тюрми, що, за чутками, вже будуються у сибірах, закувати у мільйони наручників, котрі вже виготовляються із цією метою на секретних російських заводах, вирізати язики спеціальними щипцями. Микола Васильович пробував захищати радянські цінності, наркотизований страхом, на нього дивилися скоса, старий поїхав, а може, то він завербований чекіст?.. Микола Васильович відчував – ще трошки – і справді щось станеться з головою. Він забуде власне ім'я, ім'я дочки і дружини, він забуде замаскованих під патріотів агентів, забуде все – і його мозок знову стане невинним немовлям, *tabula rasa*, об'єктом психіатричних вислідів.

Почали утворюватися товариства лінгвістів-українофілів, стихійно виникати зібрання на захист рідної мови,

на захист пам'яті закатованих більшовиками невинних, чії кістки, кажуть, випромінюють дивне фосфоричне сяйво, котре запалило на Україні пожари спротиву. Заметалися старі чекісти, почали трусити вставними зубами і напівтрупними щелепами кадебістські полковники, істерично верещали – вставай, страна агромнайа! – вісімдесятирічні комсомолки, алкоголіки-стахановці, піднімалася із товщ землі української нечисть і наволоч. Юні паростки голодували на столичній бруківці. Хтось витягнув із прадідівської скрині меч архистратига Михаїла.

І Микола Васильович зважився. У реліктовому напіввійськовому сюртуку, просякнутому нафталіном і порохом років, він прийшов на засідання товариства української мови і пісні, духовності і танцю, берегинь та оберегів, солов'їності та калиновості. На засіданні сипалися громи на голови катів, буря і натиск, молодечий нігілізм і стареча ненависть, вточити катівської крові у шклянку, нюрнберзький процес над комуняками, москалі у тридцять дев'ятому їли тут мило, а думали, же то шоколад, а москальки одягали на наші театральні вистави нічні сорочки замість вечірніх суконь, кари катам, кари!

Микола Васильович, пан Микола, добродій Лоб'юк, здригався від кожного звуку і сміливого слова, наче солдат від покарання шпіцрутенами. Боже, що сталося, голова відмовлялася сприймати почуте, груди здавило, десь із шлунку – все ближче, ближче – почала накочуватися хвиля незрозумілого жалю і розпуки. Як же це все? А він як?.. Не питають його нічого... Молоді, їм не заглядали при обшуках у задній прохід... Як це все? Схоплять вас, хлопці, зараз, любі мої сини і дочки, заарештують біля виходу, свято закінчиться, тільки тайга, товарні вагони, шаг влево, шаг вправо, стреляю без попередження, бий у печінку націоналістическую сволоч; діти мої дорогі, світлі янгелики українства, херувими і серафими під синьо-жовтим знаменом...

І Микола Васильович заплакав. Це був рев старого звіра із смертельною кулею у серці, тренос за розтоптанною молодістю, спазматичне просвітління. У залі замовкли, заметушилися, що таке, вас хтось образив, ніяковість і збенгега. Миколу Васильовича взяли під руки, іти він уже не міг, лице зблідло, нагадуючи horror-картинку. Діти мої, любі мої, устиг ще прошепотіти...

Викликали швидку, хтось, натискуючи на груди, хотів обдурити кістляву панну, приїхали лікарі, молоді і втомлені, констатуючи смерть від обширного інфаркту міокарду; йому були шкідливі бурхливі емоції, все, медицина тут безсила, повідомте рідних.

Іванка згадує цей післясмертельний туман у квартирі, чомусь зразу меблі, кімнати, коридор окутали тумани, назавжди запам'ятався нерівний голос батькового знайомого, ви не хвилюйтеся, ваш тато... тато... дуже хворі, жаска пауза, якесь неприродно-спокійне запитання матері: "Помер?" – знову мовчанка, як спресоване століття. Мати не плакала, а кам'яніла, Іванка теж не плакала, доки не побачила трупа, який ще сьогодні був батьком і так хвилювався зранку, кілька годин збираючись на засідання товариства; будь обережна, дитино, тихо сказав, і вона йому – ніколи цього не говорила! – будь обережним, тату.

Похоронне омовіння, підв'язка на обличчі, доки не перетвориться воно на застиглу маску. Чому у їхній хаті так багато людей, усі метушаться, щось роблять, викликають на бік матір, даючи їй грошові офіри на похорон від наших організацій. Треба вінків... полотно... катафалк... труну замовити... покладіть йому берета чорного, він так любив той берет. Туман, Іванка незмигтно дивиться на батька, раптом її прориває вулканом сліз, таточку мій рідний, татусю мій нещасливий, уже приходить Україна, а тобі нічого не треба. Обличчя покійника випромінювало дивні кольорові метаморфози, спочатку було як живе, по-

тім синіє, чорніє, із рота починає текти кров. Метушня, лице покрили білим полотном, біля батька різні люди, що переважно ведуть мову про щось особисте.

Іванка згадує ту зомбованість, ритуально-байдужий голос священника на панахиді. У труну мають забивати цвяхи, відкривають обличчя, ні-ні, це не батько, ця потворна маска із трилера не належить йому. “Цок, цок, цок” – відлунюють удари цвяхів, годинник тривожно відстукує секунди, якісь промови, недоречні згадки на тему: “покійник і я”. Відспівали “Вічная пам’ять”, обличчям матері потекла перша і остання сльоза; ось кладовище; де це, Іванка не орієнтується у туманному часопросторі, обривки голосів і жестів, покійний раб Божий, Микола, прощається зі своєю родиною, дочкою Іванкою, довгий список людей (дивно, до нас майже ніхто не приходив, звідки їх стільки взялося, механічно фіксує Іванка свої сторонні думки), яку дивну тінь відкидає цвинтарне дерево, печатається гріб сей до другого пришествя Христового. Удари грудочок землі об труну, мов боксерською рукавицею об груди, вінки, чорні стрічки і шрифт із псевдозолота. Знову автобус, люди чомусь повертаються до них додому, Боже, це ж поминки, воскове лице матері; зрештою, потім усі розкланюються, вони залишаються удвох, тепер уже назавжди без тата. Лише його речі, його книги із охайними екслібрисами, його фотографії. Настінний годинник ліниво відстукує час.

Скільки він відстукав, відколи Іванка, проваливши перші вступні екзамени до обласного вузу – надто вже строгі і недоступні викладачі, майже європейські наукові світила... – працювала шкільною лаборанткою?

Отоді вона вперше зрозуміла, не із товстих фоліантів про геноцид і етноцид, а кожноденно, із монотонним смоктанням якогось рота всередині грудей, що таке напівголод. Вона з мамою забула про смак м’яса, наче ко-

трийсь всевладний вуйко зверху займався упровадженням повсюдного насильницького вегетаріанства.

Іванка скаржилася на татовій могилі про свої і мамині біди. Лише чорний строгий хрест, мовчанка і вітер. Батько кілька разів снівся, чомусь молодим і веселим, сміливо товк якусь чекістську високопоставлену пику, потім той потовчений тип дарував батькові квіти і дякував, дякував, дякував... Також вони їздили із батьком до Києва, вдавалося вирішити всі проблеми, батько був усевладним і усемогутнім, Іванка прохала його бути обережним, а він лиш хвацько і заливчасто сміявся, як козак Мамай, нехай вони будуть обережні! Іванка не питала, чи снівся батько матері, мати майже ніколи про нього не згадувала, за тим вчувалася якась таємниця, до чорноти спресований жіночий жаль, мати була, як завжди, строга і небагатослівна. Вона залишала Іванці найкращі шматки із їхнього, найм'якіше кажучи, небагатого столу, ти молода, дитино, тобі треба рости; а як же ви, мамо; а я колись росла, відбувалася мати жартом, але і жарти її мали відтінок чорного гумору.

У школі майже не платили; Іванка гризла книжки, як щур будь-які залишки їжі, хаотично і вперто. Вона знала, що ніхто не допоможе, люди із наших організацій, котрі давали грошові офіри на батьків похорон і виголошували пафосні надмогильні філіпшіки режимові, не з'являлися, хоча обіцяли не кинути у біди. Але їм ніколи, треба розбудовувати державу, мітингами і зойками, мертвоцентризмом і мертволюбієм, бо що значить маленька неповна сім'я із повітового містечка на Тернопіллі, коли під загрозою факт існування незалежної і соборної?.. А Іванка гризе книжки, ігноруючи повітові дискотечні вечорниці із третьорозрядними записами російських поп-зір, бо коли наші, думала вона, лише зірки, то їхні – обов'язково зорі, позаяк їх чути повсюдно.

На сімейній міні-наradі вирішили, що дівчина поїде вчитися... до столиці, там, кажуть, легше вступити і багато всляких зоологічно-аграрних і харчово-естрадних навчальних закладів. Мати під час вступних іспитів мусила залишитися вдома, на весь липень з роботи не відпустили. Через треті руки, це вам не секонд-хенд, знайшли київських знайомих, котрі на короткий час згодилися дати Іванці прихисток.

Іспити минули, як один день, списки зарахованих на державну форму навчання у сільськогосподарській академії, так, все правильно, Іванка Лоб'юк зарахована, допомогло скерування із села, вибите матір'ю, що колгоспові "Нова доба" – ну украй! – потрібен висококваліфікований агроном. Влаштувалася у гуртожиток, київське життя обмежилося ареалом місцезнаходження апологетичного селянського навчального закладу. Зірок із неба Іванка не хапає, але і задніх не пасе, таких тут більшість. Її понеділок подібний до четверга, як копійка до копійки, – зранку заняття, нашвидкуруч приготовлений спільними зусиллями майбутніх рятівниць сільського господарства обід, потім – бібліотека, нескінченні конспекти і реферати, колоквиуми і семінари, нудьга і жуйка, вечорами теревені з дівчатами, в основному, так, ви вгадали, про хлопців, короткий міцний сон і все спочатку: 1) заняття; 2) обід; 3) бібліотека; 4) бесіди про хлопців, а не про вдосконалення методів обробітку кам'янистої сільської землі; 5) сон.

Хлопці, що навчаються з Іванкою, подібні як 15-ий, 16-ий чи 27-ий номер, із безперервним бажанням заробити грошей, надурняк випити, на халяву повечеряти у дівочих гуртожитських кімнатах, може, ще переспати із 14-им, 17-им чи 28-им номером дівочого тіла, їм важливо, аби не вламувати, довго не розкручувати, бо ліньки, краще потаємна туалетна мастурбація. Адже київські повії, починаючи від десятигривеників, задорогі, та й хворобу

Венери страшнувано підхопити. Сільські лантухи із гноєм, претенденти на бригадирів, фермерами такі вайли не можуть бути, для цього треба жвавих і розумних, а не майбутніх череванів, що на вихідні обжираються варениками і до мимовільного енурузу обпиваються самогоном, думала Іванка. Образ батька, надламаного ідеаліста і параноїка-мрійника, що затоптав власну харизму, захищав від неவிбагливих залищань майбутніх аграріїв, викликаючи до цього хлоп'ячого кокетства суміш огиди, зневаги і жалю. Зрештою, і особливо нав'язливого кокетства не було, бо трохи дистанціювала простакуватих степових синів строга галицька врода дівчини, від якої віяло впорядкованою сімейністю, розумною ієрархією домашніх обов'язків, стихійною українською рівністю чоловіка і дружини без укралень фемінізованої істерики чи страху перед материнською роллю.

Із Савою Чорнокрилом Іванка запізналася... у власній гуртожитській кімнаті. Сава прийшов із знайомим, той мав щось передати Іванчиній співжительці. І вперше відчула Іванка вибух інтуїтивної тривоги. Його строгий церковний лик, вузька чорна борода, якісь внутрішні терези, що відмірювали необхідні частки агресії, впевненості і притягальності. Його ледь вловиме внутрішнє світло, а не крутійська малоросійська сірість, його уважність і небайдужість, а не огидна розсіяність посередності, його східні чари брюнета, а не світла безкольорова пучка волосся на напівгермафродитному підборідді.

Дівчина зачудована, де і поділася її тетчерівська строгість, щось ніяково відповідає, зав'язалася необов'язкова бесіда, де важить лише голос, присутність, погляд... Бо неможливо приховати рану від вередливої стріли Купідона, особливо для цнотливиці, вихованої у страхіві і чеканні, тривожному видивлянні на дорогу, що вела від їхнього селища-райцентру на Тернопіль. Все-таки більше місто, а

у більшому місті хоч і більше дурнів, але і більше розумних, думала, чогось очікуючи, ще школяркою Іванка про свій обласний центр.

А Сава запрошує на прогулянку, дівчина до непристойності похапцем одягається, потрапляючи у перші пунктирні тенета психологічної залежності. Вони бредуть неосвітленими вулицями, але Іванці не лячно; Сава, яке строге і жорстке ім'я, його носій фізично не може бути розмазною і рагулем, бо ім'я визначає ціхи людської долі. Ні, це не наші, затерті, як жебрацька копійка, і василі з іванами, і петри з миколами, ще якийсь сорт михайлоїгорів трапляється, едіки, гени – це інша парафія, але загалом звучання цих імен нецікаве і хочеться позіхати, рефлексує дівчина.

Чорні вулички, чорна Савина борода, а в душі Іванчиній щемливо та світло, як чудово він розмовляє українською, йому не треба пояснювати, хто такі Донцов і Бандера, він такий сміливий, батько ніколи не наважився би так висловитися, Велика Українська Імперія, могутнє військо, дівчині стає лячно, може, Сава є замаскованим чекістом? Відголоски дитячих травм живучі. А Сава здобув удатного слухача, о, він знає рецепти перетворення злидоти до середньостатистичної національно-свідомої одиниці! Зрештою, хіба найважливіше, про що він говорить, основне, що це він. Година Іванці за секунду, але Сава уважний, вам треба повертатися до гуртожитку, Сава – втілення шляхетності та лицарської галантності, розмови виключно політичні, наче він випробовує дівчину на опірність духу перед залученням її до обов'язків оунівської зв'язкової. Було приємно познайомитися, я ще зайду до вас, каже на прощання, до побачення, ніяких тобі спроб обіймів і поцілунків, жодних сентиментальних сюсюкань, чорнобородий Сава Чорнокрил розчиняється у темряві.

Я ж нічого про нього не знаю, сказав лише, здається, що закінчив політех. Він – не галичанин, це зрозуміло із дещо штучнувато-правильної бесіди, без жодного русизму і граматички мовної безпорадності. А може, він більше не прийде? Бо справжній лицар з'являється, як метеор, і щезає у душі одвічної стихії...

Господи, неначе прорвалася загага, котра стримувала напір ошалілої води, неначе анахорет і аскет, розчаклований від багаторічного досвіду чорнокнижжя, почав шукати любовного шалу з двадцятирічними. Іванка (така зворушливо-провінційна, правильно-патріотична, нетипово-старомодна)... закохалася. Вона пробувала чинити опір напливу безуму ніжності, ревностів, подумаєш, випадково приходив, він же старий, а може, жонатий, він нецікавий, все про політику і націю, але інші – інші взагалі... ні про що. Ні, він не може бути жонатим, невже вона, ні, не може бути, це маразм, вона не любить бородатих, зрештою вже пройшов тиждень, а Сава щез.

Правда, хтось двічі телефонував їй на прохідну. Але одного разу вона була у бібліотеці, а другого... А другого так бігла, трохи не протягнулася на сходах... мама... питає, коли Іванка приїде додому, бо не пише, не дзвонить якоїсь холери, щось скоїлося? Мамо, все добре, а на серці облом, бо мама телефонувала, це нецікаво, обдурені сподівання. Чомусь проплакала півночі, безпричинні сльози, невропатка. Батько, напевне, заборонив би про таке і думати, бо це агент КДБ підкочується до Іванки, щоби дискредитувати її, домогтися виключення з вузу, байдуже, доню, що держава наша нібито незалежна, це неправда, я все бачу із тамтого світу. Здійснилася блонзнірська компрометація, бо вони хочуть задушити все українське під сяєвом українського знамена і звуками українського гімну.

А агрономічно-бригадирська висока школа неквапливо, мов індійський слон, веде спудеїв до готовності зустрі-

ти із розкритими обіймами чудеса ринкової економіки, фермерський розквіт, до останньої рішучої боротьби із залишками колгоспно-злодійського менталітету. Спудеї повинні чітко і точно знати, як нагодувати цю інфантильну країну чорноземів, як закидати високоякісним продуктом цю вічноголодну обитель жебрацтва, як з'єднати у єдине хліборобське ціле її комсомольсько-козацькі губернії, одержимі обопільною ненавистю, бо злидень завжди ненавидить злидня. Спудеї знайомляться із блискучими теоріями виборсування із економічної прірви високочолних оксфордських та гарвардських геніїв, воно їм тра, як корові сідло, проте лекції і семінарські тривають...

Іванка відчуває дикий опір матеріалу, для чого я сюди вступила, слухати про культури хрестоцвітих та основи аудиту, тут половина люду жита від пшениці не відрізняє, їм у дупі закони Менделя. Спустошеність і нецікавість підповзає, накриваючи майбутніх землезнавців сірою киреєю, Сава немає, може, він і не приходив ніколи; чорноборода *fata morgana*, морок київського мегаполісу...

Іванка не хоче вчитися, неупереджений психіатр назвав би це душевною кризою, набуттям досвіду, а упереджений – наростаючими симптомами шизухи у дочки буржуазного націоналіста.

Знову телефонний дзвінок, як безжальний кіборг, що повідомляє неприємне; напевне, не Сава; привіт, це я, каже... Сава, чи впізнаєте? Голос його строгий і нерідний, уявна аплікація не співпадає із таким голосом; давайте зустрінемося, ви би могли приїхати на Хрещатик, інтонація чомусь дратує. Хотіла відмовити, але її робот підсвідомості, що знає більше, згоджується. Ось і Хрещатик, Сава строгий і красивий, на його блідому обличчі пещена чорна борода набирає синюватого відтінку, майже лик Маркса.

Але диво лише розпочинається. Сава із статечною стриманістю повідомляє Іванці, що думав про неї, вона є

втіленням українки його мрії, котра мусила прийти саме із далекої, таємничої Галичини, де всі дівчата, схилиючись ночами над донцовською публіцистикою, із затиснутими кулаками та зціпленими устами зневажають разом із автором, яко ідеальні читачі, народницьке антимилітарне каганцювання і безперервну роздвоєність хохлацького інтелігента-свинопаса.

О, йому не дивно, що Іванчин батько був політв'язнем, це невідбулий герой, патріот-мученик. Дівчина відчуває зачаєні припадки страху, батьківські напучування не могли канути в Лету, вона набирається мужності і питає Саву за провокації. Його степові чумацькі очі стають округлими, ледь приховуючи гнів. Іванці соромно, зачервонілася, бідолашна, але розмова вирівнюється, знову набираючи форми пристрасних і строгих зізнань.

І наступила в Іванчиному житті нова епоха, вивершив херувимський кресляр лінію, що розділила життя на два періоди: доСавиний і Савиний. Третього, себто післяСавиного, вона не могла уявити навіть у павутинні мученицьких марень.

Він почав приходити доволі часто, *козак до дівчини що-вечора ходить*, трішки пом'якшав, обтесавши найжорсткіші власні кути. Іванка мало дізналася про минуле Чорнокрила, хіба те, що ріс без батька, з мамою і молодшою сестрою, мати працювала у колгоспі, жили бідно, із деяких Савиних глухих натяків дівчина зрозуміла, що за межею бідності, якщо використовувати цю егоцентричну іменникову словосполуку, яка чи то звучанням-співчуттям, чи то звучанням-констатацією, чи то звучанням-насмійкою ще нікого не врятувала від злиденності, що випалює душу так само справно, як звихнутий на ересях інквізитор випалює еретицьке тіло під час священних ритуальних автодафе...

Сава почав надовго затримуватися і одного разу сталося те, про що Іванка часто думала. Але не було ні розкіш-

ного двоспального ліжка, ні запаху шикарних парфумів. Ані тобі трояндового вина, ані чемних вишколених слуг-автоматів, душевним життям яких ніхто і ніколи не цікавився. Убоге дівоче казенне ліжко, гуртожитська комірка, грубуваті Савині пестоці, хоча навряд чи розрізнила би дівчина специфіку пестоців донжуана або цнотливця. Пронизливий біль, що відгукнувся аж у мозку, сторонній шмат плоті у її тілі, який у якусь долю секунди хотілося відрізати ножем і викинути через вікно, щоб її лицар назавжди позбавився ознак вульгарної фізичності, адже спарування наближує homo sapiens до фауністики. Біль трохи ущух, але надприродного задоволення, про яке була наслухана по вінця вушних раковин, вона не відчула. Сава раптом осунувся, його тверда, як імператорський жезл, плоть уподібнилася до ніжки плюшевого дитячого ведмедика, яким Іванка гралася у дитинстві. Вона навіть недовіриливо помацала його пеніс, переборюючи несусвітній сором.

А Сава... зразу заговорив щось стороннє, здається, про рецидиви відродження лівої ідеології у сучасній Європі. Це було гидко і неприродно, але Іванка не подала вигляду, слухаючи свого першого чоловіка, якому офірувала цноту, із кам'яним обличчям єгипетської жриці, за яким ховається і доброта, і жорстокість, і поклоніння фетишу.

За березневим вікном засвітало, дівчині раптом нестримно захотілося плакати, але на праву вилицю скотилася лише сльозинка, Сава, звісно, не помітив.

Потекли їхні спільні труди і дні, плавно виникла ідея одруження, яку підкинув благородний Чорнокрил, адже через кілька місяців від їхньої першої ночі неошлюбленого кохання Іванка понесла дитинча. Дивні і незрозумілі відчуття терзали молоду жінку, немовби жах і солод приторкання до карт Таро або зрощене існування сіамських близнюків, у яких, за недоглядом великого регента, пе-

репутали душі, вселивши одну близнючу в окремішню здорову дитину. І навпаки.

Іванка прив'язалася до Сави, аж світячись нерозтраченістю та емоційною незношеністю. Але їй здаються дикими і чужими, як монологи інопланетянина, доволі нерідкі Савині бурмотіння під час інтимного прологу, що він, мовляв, уявляє її беззахисне тіло в обіймах іншого чоловіка, що йому кров скипає у жилах від таких фантазій. Іванка туманно вчуває у його словах, не маючи жодного досвіду, незбагненні збоченські виверти, поранену хтивість, котра розпалює себе вульгарним ритуалом, як сірником пожежу, страждаючи прихованою невротичною залежністю. Начебто існує два Сави: перший – політичнопричетний, строгий і пунктуальний, бо він ніколи не запізнюється, другий – прихований словоблудець і словопереступник.

Коли Іванка сказала, що вагітна, Сава довго мовчав, постукуючи по столі невибагливою смердючою люлькою, котра теж додавала йому дрібку екзотичного шарму. Вона дивилася спочатку радісними, потім нажаханими очима на свого принца, мовчанка ставала болючою на дотик, накінець Сава виронив, що нації потрібні нові героїні і герої. Іванка тоді уперше зловила себе на приступі жаху перед сфінксом ідеї, котра щедро підкидає дівчині найбезпосереднішу причетність до її рядових речників, яких вона більше не бачила, окрім батька і Сави, не рахуючи кількох проворних землячків із наших організацій.

Але ідеї – ідейне, дитині – дитяче. Вона навчилася уже намацувати, йдучи наосліп, як відчайдуха-снайпер, відтінки, напівтони, чвертьрегістри, що сприяли успішним і ненав'язливим бесідам із чоловіком (уже не мислила Саву інакше, маючи теж своєрідні припадки навіювання; якщо він покине її, то доведеться жити лише заради дитини і матері, прийняти своєрідний мирський постриг, стати